

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Ο ΔΙΑΚΟΣ, ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΜΑΤΩΛΟΣ

Τὸ κκαλογεροπαίδι τοῦ Ἁγ Γιάνην. Ὁ φόνος τοῦ γιοῦ τῆς Κοντογιάννενας. Στὰ βουνά. Ἡ σύλληψις καὶ ἡ ἀπέδρασις τοῦ Διακοῦ. Στὸ λημέρι τοῦ Τσαμ Καλόγερο. «Καλὸς εἶσαι γιὰ νὰ κουβαλᾷς νερὸ !...». Ὁπου ὁ Διακὸς σώζει τὸν ἀρχηγὸ τοῦ Διακοῦ καὶ Σκαλτσοδήμου. Ὁ φόνος τοῦ πατέρα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Διακοῦ. Ἡ ἀπαγωγή τῆς ἄρχειας Κρουστάλλω. Ὁ Διακὸς ἀρματωλὸς. Στὰ Γιαννενα. Ἡ ζήλεια τοῦ Σκαλτσοδήμου. Μία συγκινητικὴ σκηνὴ κλπ.

Ὁ Ἀθανάσιος Διακὸς εἶτανε μόλις δεκάξη-δεκαεπτὰ χρόνων δταν ἐπῆγε στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγ Γιάνην τοῦ Πρόδρομου. Δὲν ἐσκόπευε νὰ γίνῃ καλόγερος. Ἦθελε μονάχα νὰ μάθει ἀπὸ κανένα καλόγερο τὶς στοιχειώδεις γραμματικὲς γνώσεις. Ὁ-στόσο βοηθοῦσε τοὺς καλογέροντας, ἐφέανε κ' ἔλεγε καμιὰ φορὰ καὶ τὸν Ἀπόστολο. Μὰ κάποτε ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ ὁ Δεσπότης Λοιδωρικίου κ' ἄκουσε τὸν Ἀθανάσιο νὰ λέῃ τὸν Ἀπόστολο. Τόσο δὲ ἐμαγεύθηκε ἀπὸ τὸ ὄρατο τοῦ ἀνάστημα καὶ τὴν ἐξαισία του φωνῆ, ὥστε ἀμέσως τοῦ πρότεινε νὰ τὸν χειροτονήσῃ Διακὸ. Ὁ νέος, ποὺ δὲν τολμοῦσε οὔτε στὸν ἴππου του νὰ ὄνειρευτῇ ἕνα τέτοιο τίτλο, δέχτηκε μὲ μεγάλη του χαρὰ κ' ἔτσι ἔμεινε στὸ μοναστήρι κ' ἀσπάσθηκε τὸ μοναχικὸ στάδιο.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, μιὰ Κυριακὴ, ὁ Διακὸς εἶχε κατεβῆ στὴν Ἀρτοτίνη γιὰ νὰ παρευρεθῇ σ' ἕνα γάμο. Κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς, ὅλοι κυροβολοῦσαν καὶ μαζὶ μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Διακὸς. Μὰ μιὰ σφαίρα ἔτυχε νὰ βοῆ ἕνα νέο—τὸ γιοῦ τῆς Κοντογιάννενας—ὁ ὁποῖος καὶ πέθανε. Ὅλοι οἱ παρευρισζόμενοι, Ἕλληνες καὶ Τούρκοι, ἀπέδωσαν τὸ φόνο στὸν Διακὸ, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ξεφυγῇ ἄρχισε νὰ κροῦβεται στὰ περὶχωρα, χωρὶς νὰ πετάξῃ ὅμως τὰ ράσα.

Ἀνήμερα τῆς Παναγίας, γινόταν κάθε χρόνο στὴν Ἀρτοτίνη ἕνα λαμπρὸ πανηγύρι, στὸ ὁποῖο συνέρραον προσκυνηταὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Δωριδος. Ὁ Διακὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθεῖ ὅτι δὲν ὄλησαν τουρισκὰ ἀποσπάσματα στὴν πολὴ πῆγε κ' αὐτὸς στὸ πανηγύρι καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νέους ἄρχισε ν' ἀγωνίζεται πρὸς τὸ λιθάρι. Οἱ Τούρκοι ὅμως ποὺ εἶτανε κρυμμένοι ἐκεῖ γύρω στουὺς βάλτους, δταν εἶδαν πὼς ἦταν κατάλληλη ἡ στιγμή ὄρμησαν κ' ἔπιασαν τὸν Διακὸ καὶ μαζὶ του καὶ κάποιον σύντροφό του Καφέτζο, ποὺ τὸν καταδίωξαν κ' αὐτὸν γιὰ ἄλλες αἰτίες. Τὴν ἴδια μέρα τοὺς φυλάξισαν καὶ τοὺς δύο στὴ μικρὴ φυλακὴ τῆς πόλεως, τῆς ὁποίας τὰ χαλάσματα σώζονται ἀκόμα καὶ σήμερα. Τὴ νύχτα ὅμως ὁ Διακὸς κατάρ-θωσε νὰ οπάσῃ τὸ σανιδένιο παράθυρο τῆς φυλακῆς κ' ἀπὸ κεῖ μαζὶ μὲ τὸ σύντροφό του ἔδραπέτευσαν, πῆραν τὰ βουνὰ κ' ἔφτασαν στὸ λημέρι τοῦ ὀνομαστοῦ τότε στὴ Δωριδα κλέφτη Τσαμ Καλόγερο.

Ὁ Τσαμ Καλόγερος εἶχε μαζὶ του ἑβδομητὰ λαμπρὰ παλληκάρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' οἱ περίφημοι κατολιν κλέφτες Γούλας καὶ Σκαλτσοδήμος. Ὁταν ὁ Καφέτζος κ' ὁ Διακὸς παρουσιάστηκαν στὸ Τσαμ Καλόγερο, ζήτησαν νὰ τοὺς πάσῃ τὴν συμμορία του. Τὸ Σκαλτσοδήμο, ποὺ ἦταν ἄντρας σωστός τὸν δέχτηκε μὲ χαρὰ, μὰ στὸν Διακὸ, βλέποντας τὴν νεαρὰ του ἡλικία καὶ τὴν κομπὴ καὶ λεπτὴ του ἐμφάνιση, τοῦ εἶπε συγκαταβατικὰ :

— Ἄει μείνε καὶ σὺ !... Καλὸς εἶσαι γιὰ νὰ κουβαλᾷς νερὸ...

Πολὺ γρήγορα ὅμως ὁ Τσαμ Καλόγερος ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ ἰδέα γιὰ τὸν Διακὸ. Μία μέρα ἡ συμμορία του στὴ Ζελίτσα βρέθηκε μπρὸς σ' ἕνα ἰσχυρότατο τουρισκὸ ἀποσπασμα. Ἦστερ' ἀπὸ μιὰς ὄρας μάχη οἱ κλέφτες ἀναγκάστηκαν νὰ σκορπιστοῦν, πιεζόμενοι ὑπὸ τῆς μεγάλῃς δυνάμεως τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Τσαμ Καλόγερος ὅμως εἶχε μείνει στὸ πεδίο τῆς μάχης, γιὰτι εἶχε τραυματιστεῖ στὸ ποδάρη καὶ θὰ αἰχμαλωτιζότανε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ Διακὸς ὅμως, ἀψηφώντας τὸ θάνατο, τὸν ἔληξε στοὺς ὄμους του καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὰ χεῖρα μπόρεσε κ' ἀνοίξῃ ὄρομο μὲσ' ἀπ' τοὺς Τούρκους καὶ κατάρθωσε νὰ φτάσῃ σώως μὲ τὸ φορτίο του στὴ Γραμμένη Ὁξυά. Ἡ τοποθεσία αὐτὴ εἶνε μιὰ ὄαχη, κατάφυτη ἀπὸ ὄξενες, δύο ὄρες μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀρτοτίνη. Σὲ λίγο μαζέφτηκαν ἐκεῖ καὶ οἱ ἄλλοι σκορπισμένοι κλέφτες καὶ, μπρὸς σὲ ὄλους, ὁ Τσαμ Καλόγερος ὁμολόγησε τὴ λαμπρὴ διαγωγὴ καὶ τὴ παλληκαριά τοῦ Διακοῦ καὶ τὸν ὑπέδειξε, ἂν ἐπέθαινε αὐτὸς ὡς διάδοχό του στὴν ἀρχηγία τῆς συμμορίας.

Μὰ τὰ τουρισκὰ ἀποσπάσματα δὲν ἄφηναν τὴν συμμορία τοῦ Τσαμ Καλόγερο νὰ σταθῇ σὲ χλωρὸ κλαδί, πράγμα ποὺ τὴν ἀνά-

γασε νὰ χωριστῇ σὲ μικρὰ μπουλουζία. Ἐν' ἀπὸ τὰ μπουλουζία αὐτὸ ἀποτέλεσαν ὁ Διακὸς ὁ Γούλας κ' ὁ Σκαλτσοδήμος, γιὰ τὸν ὁποῖο λέγεται ὅτι ὡς τὸ 1827 ποὺ πέθανε δὲν ἐπροσκύνησε ποτὲ Τούρκο. Ἡ δράσις τῶν μπουλουζιῶν αὐτῶν στὴν ἀρχὴ εἶχε κάπως ληιστρικὸ χαρακτῆρα.

Πρῶτος ὁ Σκαλτσοδήμος μάλιστα ἔπιασε κ' ἐτράβηξε στὰ βουνὰ ἕναν πρόκριτο τῆς Κάτω Μπουσουνίτσας, τὸν Παπαδημητρίου, συγγενὴ τοῦ Διακοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε προηγουμένα. Ὁ Διακὸς παραπονέθηκε ἀμέσως στὸ Σκαλτσοδήμο, ἀπειλώντάς τον, ὅτι σὲ περίπτωση ποὺ δὲ θάφηνε ἐλεύθερο τὸ συγγενὴ του, θὰ κατέβαινε κ' αὐτὸς καὶ θάπαινε τοὺς δικούς του συγγενεῖς.

— Ψῆσ' τοὺς καὶ φά' τοὺς ! ἀπάντησε ὁ Σκαλτσοδήμος ἀδιαφοροῦντας.

Τότε κ' ὁ Διακὸς δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ παίροντας μιὰ νύχτα δέκα παλληκάρια κατέβηκε γάτο στὴ γῶρα κ' ἔπιασε τὸ συγγενὴ τοῦ Σκαλτσοδήμου Τριπαναγνώστη. Τὸν ὄδηγησε μάλιστα στὸ ἴδιο τὸ λημέρι ὅπου ὁ Σκαλτσοδήμος κρατοῦσε αἰχμάλωτο τὸ δικὸ του συγγενὴ. Ἐκεῖ ὅμως οἱ δύο κλέφτες συμφιλιώθηκαν καὶ ἀπέ-λυσαν ἀμέσως τοὺς αἰχμαλώτους τῶν.

Ὁ Διακὸς εἶχε δύο ἀδελφούς, τὸ Δῆμο καὶ τὸν Ἀποστόλη καὶ δύο ἀδελφές, τὴν Καλομοῖρα καὶ τὴ Σοφία. Ὁ πατέρας του μὲ τ' ἀδελφὰ ἦτανε τοσπάρηδες καὶ ζούσαν τὸν περισσότερο καιρὸ στὰ γεμαδιά. Ἐνα πρῶτ' ὅπου εἶχαν ἐπισκεφθῇ δέκα κλέφτες ἀπὸ τὰ περὶχωρα. Μὰ τὴν ἴδια ὄρα ἔτυχε νὰ περῶν ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνα τουρισκὸ ἀποσπασμα. Οἱ κλέφτες τὸν μωρίστηκαν, ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλλιών γρήγορα καὶ πρόλαβαν νὰ φύγουν. Ὁταν ὅμως οἱ Τούρκοι μῆχαν στὴν καλύβα τοῦ πατέρα τοῦ Διακοῦ, κατάλαβαν ἀμέσως ἀπὸ τ' ἀποπεινάδια τῶν φαγιῶν τὸ πέρασμα τῶν κλεφτῶν. Γι' αὐτὸ κ' ἔπιασαν τὸ γέρο Διακὸ καὶ τὸν Ἀποστόλη καὶ τοὺς τραβήξαν δεμένους στὸ Πατρατζίκι. Τὴν ἴδια νύχτα πέθαναν κ' οἱ δύο μὲσα στὴ φυλακὴ σκοτωμένοι κατὰ πάσῃ πιθανότητα ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ὁ ἄλλος ἀδελφὸς τοῦ Διακοῦ ὁ Δῆμος ἀπουσίαζε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ γεμαδιὸ κ' εἶται γλιτώσει.

Ὁ Διακὸς μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του ἄρχισε νὰ διωθεῖ γιὰ ἐκδίκηση. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κλέφτες ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ὁποῖο ἀποσπασμα βρισκόταν μπροστὰ τοὺς καὶ ἔτσι ἔγινε ὁ τρόμος τῆς περιφέρειας. Οἱ Τούρκοι ἀγάδες κ' οἱ πρόκριτοι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται, μὰ οἱ κλέφτες τοὺς ἐμῆνυσαν ὅτι τότε μόνο θὰ ἠσυχάζαν ἂν τοὺς δινοταν τὰ ἀρματωλικά του τόπου. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀγάδες κ' οἱ πρόκριτοι ἀρνήθηκαν, μὰ μιὰ μέρα οἱ κλέφτες κ' ὁ Διακὸς ἀπήγαγον στὰ βουνὰ τὴν ὄρατα Κρουστάλλω, τὴν κόρη τοῦ ἰσοουῦ καὶ πλουσιῶν προκρίτου τῆς Δωριδος Μπαμπάλη, στὸν ὁποῖο παράγγειλαν ὅτι ἂν θέλῃ τὴν κόρη του νὰ φροντίσῃ στὸ Λοιδωρικὸ γιὰ νὰ παραχωρηθῇ σ' αὐτοὺς τὸ ἀρματωλικὸ. Σχετικὸ μὲ τὴ σύλληψη τῆς Κρουστάλλω εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο δημοτικὸ τρα-γούδι :

Ὅλα τὰ δένδρα τῆς αἰγῆ δροσά' νε φοστρομένα
Κ' ἐμένα τὰ ματάκια μου δάχονα γιομομένα
Γιατὶ κοιμοῦνται μογαθὰ καὶ σεντροσὰ δὲν ἔχον.
Ἐχον τὰ δένδρα σινωδιά καὶ τὰ πουλιά κορβένια.
Μέσ' ἰ τῆς καρπὸς τὸν ἔλατο κἀθεῖ' ὁ Σκαλτσοδήμος
Μὲ τὴν Κρουσταίλλω ἰ τὸν κλέφτ' μὲ τὴν Μπαμπάλοπαλαν,
Ὁ Διακὸς ἀπ' τὴν μιὰ μεριά κ' ὁ Γούλας ἀπ' τὴν ἄλλη'
Κι' ὁ Μάκος ὁ σταυραδερός ἰ τὰ μάτια τὴν τηρεῖ!
— Τι μὲ τηρεῖ, μαρὲ Διάκε μου καὶ σὺ σταυραδερός μου.
Ἐμένα τὴνεῖ ἡ τῆχη μου, κἀκεῖ τὸ ριχικὸ μου
Νὰ γένω σιρῶμα τοῦ Σκαλτσῶ, προσκεφάλω δικὸ σου.

Ἡ Κρουστάλλω, ἡ ὁποία ἦταν καὶ ἀδελφοποιτὴ τοῦ Διακοῦ, βρῆκε μεταξὺ τῶν κλεφτῶν σεβασμὸ καὶ περιποίηση μεγάλη. Μετὰ

Ὁ Ἀθανάσιος Διακὸς πρὸ τῆς μάχης τῆς Αἰαϊνάας...

ΚΑΡΤ - ΠΟΪΤΑΙ

Ζ ή ν Σ α σ σ ώ. Δημοσιευθήσεται. Π. Ν. Μ. Κάϊρον. Σας εύχαριστούμεν θερμώς. Θά δημοσιευθώ. Ζητήστε τους αριθμούς τού «Μπουκέτο» που σας λείπουν από τών δεκαπενταετηρίων μας. Μουσικά κομμάτια θά ζητήσουμε να βρούμε. Τά τού Πολύβ. Δημητράκοπούλου θά συνεχισθώ. Χ. Ψ. Κυπαρισσία. Τό ποιήμα σας έξι έπιτυχές. 'Ο είδημων φίλος σας πού τό διάβασε και σας είπε πώς είνε «ήριστονοσηματιζόν... και τούτο όχι προς κολαζείαν!» δέν σας είπε τήν αλήθειαν. Γιατί ληρομονήσατε τό δικαίωμα κρίσεως. Κ. Παπακωνσταντίνου, Χλευβοσοβλι (Τανάρας). Τό ποιήμα σας όχι έπιτυχές. Οι τελευταίοι μάλιστα στίχοι πολύ τραγικοί. 'Ιδού :

Και με σφράνια σιγή
Μπροστά μου μειδιάς
Λέγω : ξανθέ μου ήμιε,
'Αν σύ ποτέ μου φύγης
*Ω !

Κ. Γιανναδάκης. 'Η μεταφράσεις σας θά ήσαν ακόμη καλλίτερες εάν δέν ήσσεύονταν κάπως στό μέτρον και στόν ρυθμόν. Στείλετε μας τίποτε άλλα. 'Ελ έ ν η ν 'Α ν σ τ α σ ί ο υ. Τό «θαυμάσιο» ως λέτε, διηγήμα σας δέν πιστεύουμε να έχάθη. Θά σας απαντήσαμε. 'Όσο για τό ποιήμα σας μοιάζει με ρυθμικό αλλά άμετρο έρωτικό γράμμα. 'Όσοδήποτε δείχνει πώς θά μπορούσατε να γράψετε καλλίτερα ποιήματα. Δύο βδομάδες απολύθηκε, γιατί κατώρθωσε ο πατέρας της να πειση τους Τούρκους του Λοιδωρικιού ν' αναγνωρίσουν έπισήμως τους συντρόφους του Διάκου άρματωλούς.

'Από δώ άρχίζει τό στάδιο του Διάκου ως άρματωλού. Τήν αρχήν του άρματολικιού ανέλαβε ο Σκαλτσόδημος ως γεροντιώτερος και επί δυο τρία χρόνια οι άρματολοι έζησαν ήσυχοι.

'Εκείνη τήν έτοιχή ο 'Αλή Πασάς άρχισε να σχεδιάζει τήν αντίστασή του κατά της Πύλης και γιατίού συγκάλεσε στα Γιάννενα σε σύσκεψη όλους τους άρχηγούς, Χριστιανούς και 'Αλβανούς. Μεταξύ τών προσκληθέντων ήταν κι' ο Σκαλτσόδημος, μα αυτός έστειλε ως αντίπροσωπό του τό Διάκο.

Στην αλλη του 'Αλή Πασά που έμεινε κάμποσο, ο Διάκος γωορίστηκε με τόν 'Οδυσσέα 'Ανδροϋτσο και τούς άλλους όπλαρχηγούς.

'Όταν ο Διάκος γύρισε και πάλι στ' άρματολικίον είχε γίνει πιά ξακουστός κ' έπεσσίαζε τήν δόξα του Σκαλτσόδημου. 'Ο λαός, Τούρκοι και Χριστιανοί, μαζί τόν σεβόντουσαν και τόν αγαπούσαν. 'Όλοι έξμυνοσαν τήν άντορεία του και τόν ήπιοτικό του χαρακτήρα και τό παλληγκάρια μπορούσαν να σκοτωθούν γι' αυτόν. 'Ο Σκαλτσόδημος τάβλεπε δλ' αυτά και χάρις στη ραδιοηγήν των έχθρών του Διάκου, άρχισε να ήτοιμάζεται ότι ο Διάκος σκόπευε να τόν σκοτώση για να τού πάρη τήν άρχηγία. 'Η δυσπιστία του αυτή φάνηκε καθαρά στο πανηγύρι της Παναγίας του 1820 που όταν συναντήθηκε με τόν Διάκο, ούτε καν τόν χαιρέτησε. 'Ο Διάκος ζήτησε άμέσως εξήγήσεις για τήν ψυχρότητα του αυτή και ο Σκαλτσόδημος τού είπε καθαρά τισ ύποψίες του. 'Ο Διάκος διαμνηστέθηκε ζωηρά.

— Τι τά θές ; τού είπε ο Σκαλτσόδημος δύππιστα. Δυό άπια δέν κάνουν σ' ένα ταβλά. 'Η έγω θά φύγω ή έσύ...

— Φεύγω έγω, κατεπάνο μου... απάντησε με σεβασμό ο Διάκος.

Και τήν ίδια μέρα, αποχαιρετώντας τόν επί τόσα χρόνια φίλο και συναγωνιστή του, παρατήρησε τής όπλαρχηγίας κ' έφυγε μ' ένα μονάχα σύντροφό του, τόν Περγίλια, στη Λεβαδιά.

'Εκεί βρήκε το φίλο του 'Οδυσσέα 'Ανδροϋτσο, ο όποιος τόν δέχτηκε με μεγάλη χαρά και τόν έκανε πρωτοπαλληκαρό του.

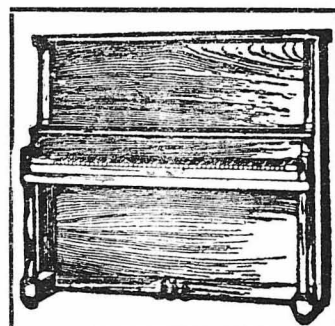
ματα. 'Εφ' ή και... αναμένομεν άλλα. Ν. Παπαχορηγιου, καθηγητήν Γυμνασιού Πάτρας: Τό ποιήμα σας χωρίς δικαίωμα κρίσεως. Σπανοτείλετε μας τό με τό σχετικό του δικαίωμα. 'Ασπασίαν Παπαανικολάου. Πάτρας. 'Η διέθνησις τού ποιητού κ. Ρώμιον Φιλλέρα πού μας ζητείτε, είνε στα γραφεία μας. Τ. Ζ. Σιμευδάλα. Βιέπετε, έπροσηύχαμε και γι' αυτό πού μας γράψετε. Καθώς θά ήθε και στην σχετική μας δήλωση, ή τιμή δικαίωματος κρίσεως και τά πεζά και τά έμμετροι είνε 5 δο. Γ. 'Αλεξιάδης. Τό ποιήμα σας δείχνει πώς κατέχετε τήν στιχοσυγικήν. Πώς όμως τό χιόνι, άφού είνε «πένθημο τής φύσης σκέπασμα» κατορθώνει ώστε ανηρόνος «μιν άμορφη ζωή νάχη σσορπίσει ;...» Κι' έξ άλλου, άφού χιονίζει, καθώς γράφετε, πώς είνε δυνατόν τά κυπαρίσσια να παραμένουν «μαύρα ;» Στείλετε μας τίποτε άλλα ποιήματα σας πού να ήμ μάς γεννούν τέτοιες άπορίες. Γ. Παπαϊωάννου. Δέν είνε δυνατόν. Θά σας απαντήσαμε σχετικώς με τό «Κακό Προμήνημα» σας. 'Ότε δέν πρόπει να εκλάβετε τήν τυχόν σιπήν μας ως... κακών προμήνημα για τήν τύχην τού έργου σας. Χαρτίκων. 'Ακρίτα. Τό ποιήμα σας άνεπιτυχές. 'Εξ άλλου και ή όίμα λίγο μονότονη. Μέσα σε δώδεκα στίχους έχετε τις όίμες : φωτολουομένη, περασμένη, ξεσασμένη, σβουομένη, τριχοισμένη, σποιοισμένη, ραγισμένη, μένει, μείνωμένη, ετιχοισμένη, χρισμένη, κομματοισμένη... Πανα. Ματορίκων. 'Ο Φιλάργουρος κατεπέν Δημητράκης; δείχνει πώς εξελίσσεσθε με πολλές έλπίδες στο διήγημα. 'Αφρησίοτε καλά, και φαίνεται πώς έχετε φλέβα διηγηματογράφου. Τό ταλέντο σας όμως δέν έχει ώριμάσει ακόμη τόσο ώστε τά διηγήματά σας να είνε πολύ καλά, εάν τά πρωτότυπα πού δημοσιεύουμε στο «Μπουκέτο». Είμεθα βέβαιοι όμως πώς πού γρήγορα θά μας στείλετε τέτοια διηγήματα.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Κουρ Κουρ Ν. Μιχαήλ δην, Κιλίκις.— Δώρον εστάλη, φύλλα μυθιστορημάτων εξημελήθησαν. Νικ. Ζερβόν, 'Αργιστόλι.— Εύχαριστούμεν θερμώς. Βασ. Σιμυριούδην, Νεοχώριον.— Μεταβολή εγένετο τών φύλων τού λο πού άποστειλε όμείνον εις τήν νεαν διέθνησαν. Κωνσ. Καρούδαν, Θεσσαλονίκη.— 'Ανυπερομένη, άπεστείλαμεν έλλείποντα φύλλα και περμιόνομεν τό όπολιον προς συμπλήρωσιν της βδομάχου τριμήνου συνδρομής. Κων. Κων. Θεσσαλονίκη.— Επί της ερωτήσεως σας μισρέ μου, μόνον ο κ. Γουνασιόρης σας είνε άρμόδιος να απαντήσῃ, διότι ήμεεις ούδεμίαν σχέση έχετε προς τά ζητήματα τού σχολείου. Γ. Καμαρών.— Διακόπομεν Παντ. Σπύρον, 'Αλεξάνδρεια.— Στείλατε ακόμη 10 δραχμάς διά να λάβετε τό δώρον σας, διότι τό δικαίωμα συμμετοχής διά τούς λύτας τού έξωτερικού είνε διπλάσιον ως επιβαρυνόμενον και με τά ταχυδρομικά έξοδα. Ν. Καρμούζην, Διακοφτό.— 'Αδυνατούμεν να δεχθώμεν προτάσεις σας. 'Εόν επιθυμήτε να έγγραφήτε, έμβάσατέ μας συνδρομήν ετησίαν 180 δοχ. ή έξάμηνην 65 δοχ. 'Ιω. Τζωρτζάκην, φοιτητήν Νομικής, Γούθειον.— 'Η λύσις σας, αγαπητέ, φανεράνει ότι ο κλάδος τών μηθητικών έχασε ένα εκ τών σπουδαιοτέρων έπιστημόνων του, ο όποιος και αυτόν τόν Εύκλε δην θά υπερβάνει, εάν δέν ήκολουθει τήν νομικήν. Τό γράμμα σας έπίσης ήτο πολύ διασκεδαστικόν και θά μας ύποχρεώνατε άν μας θυνόσαστε κάποτε — κά ιοτε... 'Εργα δεχόμεθα. Λιζ. Καλιακούδαν, Κοζάνην.— Δέν ένθυμούμεθα ποτε έμεινε τό δωδεκάδραχμον ύπόλοιπον πού αναφέρεται. 'Εν πάση περιπτώσει όμως άποστείλατε μαζί με τήν παραγγελίαν σας 3 δοχ. ως άντίτιμον.— Δημ. Τσιμπούκην, Βόλλον.— 'Η λύσις σας είνε παραδέσει στην άλληλογορία μας και ένεκα τούτου καθυστερήθη ή άποστολή τού ήμερολογίου. Τό λαμβάνετε όμως τώρα ταχυδρομικώς 'Ιω. Τουλίκην, Βόλον, 'Αντ. Χαροουσιάδην, Θεσσαλονίκη και Μαρίαν Καφρενοπούλου, Πειραιά.— Δυστυχώς ή λύσις σας εφρέθη λανθασμένη, της τελευταίας δε μη συνοδοευμένης υπό δικαίωματος.

PIANA PULLMAN

Μην εκλέγετε τό πιάνο σας, χωρίς να έχετε έξετάσει τά πιάνα PULLMAN. 'Η άπόκτησις ενός πιάνου PULLMAN σας εξασφαλίζει από άπόψεως ποιότητος ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, και από άπόψεως δαπάνης ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε άμερολήπτως. Μεγάλοι εύκολίσι πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στραξ 'Αρακείου—12